

Pierderi de vise

Bragagiu

De pe arbori cad răvașe
Pe-ale vânturilor caier
Lunecânde pătimașe
Ca și penele prin aer.

Vin plecările în ducă
Spre știință, neștiință
Și, în gură cu o nucă,
Le privește-o veveriță.

Nu pot spune de-unde-s pene
De la îngeri, de la păsări
Și de ce-și foșnesc alene
Ape lângă mal mătăsurii.

Din durerea prospețimii
Îmbibată-n stropi de sânge
Ori se-nalță serafimii,
Sau cocorul zarea-nfrânge.

Prin căderile de file
Trec încet și sobru anii
De la seri și de la zile
Culegând scrisori ca danii.

Plâng logodne și regrete
Fericirea ori în jale
Ei le-mbracă verighete
Cu inele anuale.

Și se duc peste sâhliște
Cu ectenii și vozglasul,
Iar pe cer un cârd de găște
Vrea să le ajungă pasul.

Cei ce zbor nu au, doar fața
O îndreaptă spre amiază
Și lipsită parcă viața
Reîntoarcerea visează.

Șopotește lângă mine
Salcia cu pleată blondă:
„Se duc vise de lumine

Pe o cale vagabondă..."

Eu, șiret ca niște medici
S-o alin vreau c-o minciună
Și cu glas pustiu de predici
Spun de ultima cunună.

Singur îmi lovesc c-un „dacă”
Vremea obosită-n pace:
„Pleacă visele și pleacă...”
Le-oi vedea când s-or întoarce?!”
Victor Bragagiu